

7. здійснення прогнозування і моделювання зовнішніх і внутрішніх факторів впливу на підприємство для раціонального розподілу його фінансових ресурсів;

8. здійснення контролю за виконанням поставлених цілей.

Отже, підвищення ефективності управління прибутком підприємства досягається при виконанні планових вимог із врахуванням тактичних і стратегічних цілей. Однією з таких цілей є максимізація прибутку, в результаті чого здійснюється раціональний розподіл коштів підприємства для створення потенціалу розвитку його діяльності. Важливим є забезпечення чіткого контролю за використанням коштів із застосуванням кошторисів та планів.

1.Вдосконалення системи управління розподілом та використанням прибутку підприємства. Доц. В.І. Блонська, к.е.н.,магістрант П.П. Адамович – Львівська КА. Науковий вісник НЛТУ України. – 2010. – Вип.20.7. 2.Ефективне управління прибутком підприємства – основа розвитку його стратегічного потенціалу. Доц. В.І. Блонська, к.е.н., магістрант О.Р. Венгжин – Львівська КА. Науковий вісник НЛТУ України. – 2011. Вип.21.17. 3.Кобець А.О. Формування механізму управління прибутком підприємств в умовах ринкових відносин: автореф. дис. к.е.н.: 08.00.08[Електронний ресурс]/А.О.Кобець;Донец. нац. ун-т. — Донецьк, 2008.— 20с.—укр. 4.Сидяга Б.Механізми управління формуванням і використанням прибутку підприємствами/Б. Сидяга//Галицький економічний вісник. – 2010. – №1(26). – С.41-45.

Малецька А.Б.
ст. гр. ЕФІ_М-11
Науковий керівник – к.е.н., доц. Скоропад І.С.

БЮДЖЕТНЕ РЕГУЛЮВАННЯ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ

Державне управління регіональним розвитком та процеси децентралізації гостро вирізняють проблему бюджетного регулювання. Станом на сьогодні переважна більшість бюджетних проблем в Україні пов'язано з дефіцитом фінансових ресурсів, а також їх неефективним розподілом та перерозподілом у межах бюджетної системи.

Останнім часом через дефіцит коштів органи місцевого самоврядування змушені згортати видатки розвитку та спрямовувати надходження бюджету розвитку на поточні видатки, передусім на оплату праці та комунальних послуг. Незважаючи на очевидність того факту, що місцеві бюджети виступають головним інструментом реалізації регіональної політики та важливим інструментом макроекономічного регулювання, протягом багатьох років з боку владних інституцій їм не приділялася належна увага, не враховувалися передові досягнення країн світу у галузі бюджетного регулювання регіонального розвитку.

Теоретичні основи бюджетного регулювання регіонального розвитку було досліджено в працях таких українських вчених: О. Балацького, В. Опаріна, І. Сала, О. Кліменка та інші. У працях науковців приділяється

мало уваги таким питанням як: побудова ефективної системи бюджетного регулювання соціально-економічного розвитку регіонів, розроблення дієвого механізму забезпечення бюджетів розвитку у складі місцевих бюджетів необхідними джерелами коштів, запровадження інструментів стимулювання розвитку регіонів.

Відповідно до чинного законодавства місцеві органи влади згідно закону «Про місцеве самоврядування в Україні» самостійно визначають напрями використання коштів місцевих бюджетів, мають право самостійно встановлювати додаткові пільги оподаткування в межах тих коштів, які надходять до їх бюджетів, ставки місцевих податків і зборів[1].

Механізм бюджетного регулювання складається із елементів, які впливають на територіальний розвиток і складають основу досягнення помітних результатів регіонального розвитку: управління бюджетним процесом і бюджетними відносинами, формування, використання, розподіл, контроль та аналіз бюджетних ресурсів[5]. Абсолютна величина доходів і видатків територій змінюється кожного року, а збалансування цих величин не завжди є можливим. І саме тут виникає необхідність втручання держави в процес організації перерозподілу бюджетних ресурсів з метою збалансування всіх видів бюджету.

Дослідження, здійсненні в інституті регіональних досліджень НАН України, показали, що більшість регіонів залишаються дотаційними, тобто не здатні забезпечувати свій соціально-економічний розвиток територій, які входять до їхнього складу. Частка дотаційних місцевих бюджетів має чітку тенденцію до зростання. Зокрема, якщо у 2002р. їх кількість становила 87% в загальній кількості місцевих бюджетів, то 2010році – 94,6%. За період 2011року і до теперішнього часу ситуація на краще не змінюється.

У 2011р. з державного бюджету надано трансфертів місцевим бюджетам у сумі 94,9млрд. грн., що становить 98,7% бюджетних призначень, а у 2010році – у сумі 77,8млрд. грн., що становить 96,7% бюджетних призначень. Отже, сума трансфертів, яка була надана місцевим бюджетам має тенденцію до збільшення і призводить до покращення економічної ситуації в регіонах.

Ефективною складовою забезпечення розвитку територій може бути децентралізація міжбюджетних відносин, яка має поєднувати інтереси центральних і місцевих органів влади, місцевого самоврядування, громадян, підприємств[2]. Децентралізація є найбільш ефективною системою управління бюджетними коштами на місцях (доведено практикою розвинених країн світу)[4]. Основною концепцією в такій системі є обмеження впливу центральних органів влади на роботу регіонів і розподіл функцій та повноважень між ними.

Бюджетна регіональна політика впливу на регіональний розвиток має опиратись на чітко розроблені процедури визначення депресивних регіонів, які потребують фінансових ресурсів. Такі процедури мають базуватись не лише на державній фінансовій підтримці депресивних

регіонів, але й враховувати власні зусилля органів місцевого та регіонального самоврядування, стимулювання останніх до активізації впливу на розвиток підвідомчих територій[3]. У свою чергу, держава має видавати регуляторні акти, які стимулюватимуть місцеву владу у збільшенні доходів. Також необхідно реформувати місцеві інституційні органи, відповідальних за регіональний розвиток та бюджетне регулювання.

Сучасна бюджетна політика України щодо регіонального розвитку повинна вибудовуватися з урахуванням економічних викликів та загроз сьогодення для забезпечення адекватності новим економічним умовам. Слід збалансувати фінансові ресурси місцевого самоврядування України з його функціями і компетенцією. Необхідно розробити і запровадити систему фінансового вирівнювання, яка передбачатиме процедури погодження з місцевим самоврядуванням у справі перерозподілу фінансових ресурсів. Слід удосконалити систему фінансового забезпечення місцевої влади через розширення доступу до внутрішнього ринку позичкового капіталу.

1. Бюджетний кодекс України, 2010 за станом на 8 липня 2010р. №2456-VI.
2. Державна стратегія регіонального розвитку на період до 2015 року // Офіційний вісник України. – 2006. – № 30. – С. 36. – Ст. 2132. 3. Єрошкіна О. Бюджетний механізм державного регулювання розвитку депресивних регіонів: світовий досвід.- 2010. – № 1. – С. 136-139. 4. Концептуальні засади організації місцевих фінансів у зарубіжних країнах / С.О. Балацький, С. М. Козьменко // Економічні інновації. – 2011. – Вип. 44. – С. 28-33. 5. Зайчкова В. В. Фінансова регіональна політика держави // Фінанси України.-2011.-№6.-С.29;34.

Матієшин Н.М.

ст. гр. ЕФІМ – 13

Науковий керівник – асист. Топій І.І.

СУТНІСТЬ ТА ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ АНТИКРИЗОВОГО УПРАВЛІННЯ НА ПІДПРИЄМСТВАХ

Висока імовірність виникнення і розвитку кризи у процесі діяльності будь – якого підприємства зумовлює необхідність здійснення антикризового управління, яке повинно ґрунтуватися на розробленні комплексу заходів виходу із кризи та подолання неплатоспроможності [1].

Огляд економічної періодики та аналіз реальної економічної ситуації в Україні і за кордоном показують, що кризові ситуації частішають, а їх наслідки набувають все більших масштабів. За умов поширення глобалізаційних процесів у світі, країни, що розвиваються, стають найбільш вразливими під час виникнення кризи, спричиненої економічними, фінансовими, технологічними та іншими чинниками. З огляду на це, організації повинні адаптуватись до тих умов, що створюються чинниками зовнішнього середовища, а внутрішні керовані